

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 30/2022
25.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Пантић, адвокат из ..., против тужене Општине Врњачка Бања, коју заступа Општинско јавно правобранилаштво Општине Врњачка Бања, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 443/16 од 08.11.2016. године, у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 443/16 од 08.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П1 14/15 од 29.10.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење Скупштине Општине Врњачка Бања број ../12 од 17.12.2012. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 84.050,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 443/16 од 08.11.2016. године, преиначио пресуду Вишег суда у Краљеву П1 14/15 од 29.10.2015. године тако да гласи: 1) одбија се, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење Скупштине Општине Врњачка Бања број ../12 од 17.12.2012. године; 2) свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је, решењем Рев2 574/2017 од 22.03.2018. године одбацио, као недозвољену, ревизију тужиоца изјављену против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 443/16 од 08.11.2016. године.

Одлуком Уставног суда Уж 11922/2018 од 03.11.2022. године, ставом 1. изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 574/17 од 22. марта 2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, из члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом 2. изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 574/17 од 22. марта 2018. године и одређено да исти суд поново одлучи о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 443/16 од 08. новембра 2016. године.

У поновном поступку, Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу одредбе члана 408. у вези одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а наводима ревизије ревидента не указује се на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен у Центру за социјални рад у Врњачкој Бањи почев од 21.07.1993. године и у више наврата је, без прекида, био директор тог Центра. По расписаном конкурсном Управног одбора Центра за социјални рад објављеном у листу „Послови“ 18.03.2008. године, Скупштина општине Врњачка Бања није вршила именовање директора Центра за социјални рад а ту дужност је наставио да обавља тужилац, као дотадашњи директор. Управни одбор Центра за социјални рад је расписао нови конкурс за директора 11.04.2012. године, на који је тужилац поднео пријаву а Управни одбор дао је једногласно мишљење да се за директора Центра за социјални рад, на мандатни период од четири године, именује тужилац. Министарство рада, запошљавања и социјалне политике је, својим актом број ../2012-09 од 17.10.2012. године, дало сагласност да се на дужност директора Центра за социјални рад именује тужилац. Општинска управа Општине Врњачка Бања је доставила Скупштини општине информацију број ../12 од 10.12.2012. године, да се по расписаном конкурсном изврши именовање в.д. директора Центра за социјални рад, из које произлази да је тужилац, у претходном периоду, обављао послове директора а није био именован на ту функцију, због чега је, по мишљењу Општинске управе, нужно спровести нови конкурс за именовање директора. Потом је Скупштина општине Врњачка Бања донела решење о именовању в.д. директора установе Центра за социјални рад Општине Врњачка Бања број ../12 од 17.12.2012. године, тако што је у ставу 1. решења тужилац именован за в.д. директора установе Центра за социјални рад а ставом 2. одређено да решење ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу Општине Врњачка Бања“. Послове в.д. директора Центра за социјални рад, на које је био именован, тужилац је обављао до 13.11.2013. године када је, по конкурсном из 2013. године, за директора тог Центра именована ББ, а тужилац распоређен на послове социјалног радника у истом Центру.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио и поништио, као незаконито, предметно решење јер је закључио да тужена приликом именовања тужиоца за в.д. директора Центра за социјални рад није испоштовала поступак прописан одредбом члана 125. Закона о социјалној заштити („Службени гласник РС“, бр. 24/11), с обзиром да претходно није

добијена сагласност надлежног министарства за именовање в.д. директора Центра за социјални рад, већ је надлежно министарство дало сагласност за именовање директора Центра за социјални рад и да, поред тога, побијано решење не садржи образложење из ког разлога, након спроведеног конкурса, није извршено именовање тужиоца за директора Центра за социјални рад.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца одбио применом одредбе члана 18. став 1. Закона о јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 42/91... 79/05), члана 20. тачка 17. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/07), и чланова 124. и 125. Закона о социјалној заштити („Службени гласник РС“, бр. 24/11). По мишљењу другостепеног суда, општина има право не само да оснива установе, прати њихов рад и обезбеђује функционисање, већ и право да именује и разрешава директоре установа чији је оснивач. Пошто тужена, по расписаном конкурсном одбору од 11.04.2012. године није прихватила предлог Управног одбора Центра за социјални рад да се за директора именује тужилац, нити је по наведеном конкурсном одбору вршила именовање директора већ је, побијаним решењем од 17.12.2012. године, тужиоца именovala за в.д. директора Центра за социјални рад, по оцени другостепеног суда, првостепени суд је из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак да је оспорено решење незаконито јер претходно није прибављена сагласност надлежног министарства за именовање в.д. директора Центра за социјални рад. Надлежно министарство је дало сагласност за именовање тужиоца за директора установе у складу са одредбом члана 124. став 9. Закона о социјалној заштити, па је, по оцени другостепеног суда, предметна сагласност прибављена у складу са законом због чега није било законских сметњи да тужилац буде именован за в.д. директора Центра за социјални рад. Скупштина општине, као орган тужене који је надлежан за именовање директора установе, има, по мишљењу другостепеног суда, дискреционо право да изабере кандидата који испуњава услове прописане законом, независно од мишљења Управног одбора, а исто важи и када је реч о именовању кандидата за в.д. директора. Како је тужена у конкретном случају спровела поступак именовања в.д. директора за социјални рад, у ком поступку је тужилац именован за в.д. директора наведене установе, о чему је донето оспорено решење, то, по оцени другостепеног суда, образложење истог није ни морало да садржи разлоге зашто тужилац није именован за директора, па га то не може да чини незаконитим.

По оцени Врховног касационог суда, побијана одлука другостепеног суда је правилна.

У конкретном случају, предмет спора је поништај решења Скупштина општине Врњачка Бања број ../12 од 17.12.2012. године, о именовању тужиоца за в.д. директора установе Центра за социјални рад Општине Врњачка Бања.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 54/2009), који је био на снази у време када је то решење донето, прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом.

Побијаним решењем тужене није повређено тужиочево право већ је његово право повређено именовањем ББ за директора Центра за социјални рад у Врњачкој

Бањи, а та одлука није предмет ове парнице. Тужилац оспорава решење о сопственом именовану, које има право да не прихвати, па нема повреде права која би била разлог за вођење ове парнице. Због тога су наводи ревизије тужиоца о непостојању сагласности надлежног министарства за његово именовање за в.д. директора установе Центра за социјални рад Општине Врњачка Бања и о томе да побијано решење не садржи образложење, без утицаја на одлучивање.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, када се има у виду његов исход.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић